

EL LECTOR ESCRIU

No comprèn la telefònica

Sr. Director,
Quan vaig escriure la carta que sortí publicada al diari el dia 6-4-86; denunciant el que jo considerava una injusta demora en la instal·lació del telèfon al meu domicili, la meua única intenció era fer pública una situació absolutament anacrònica a l'any 1986. Fou un escrit expressament sintetitzat, ja que la denúncia era directa i concreta, i per tant es van obviar un seguit de detalls significatius i reveladors, però no indispensables.

Avui, em veig en la necessitat de tornar a adreçar-me a aquesta secció, per replicar la resposta que, en aquestes mateixes pàgines, em donà el Delegat Provincial de la CTNE, Sr. Santiago Pratdepàdua, el dia 16 d'abril.

D'entrada voldria agrair les amables paraules del senyor delegat en el seu escrit de contesta. Però una lleugera reflexió d'aquest escrit m'obliga a formular unes puntualitzacions aclaridores:

a) El senyor delegat parla d'un retard en la instal·lació del telèfon. Caldria haver especificat —en atenció a la persona que no hagués llegit la meua primera carta— que la interminable espera ultrapassarà els dos anys (a qui no li vénen a la memòria les campanyes que ha fet —i fa— la Telefònica en autolloança de la seva agilitat per instal·lar telèfons).

b) Com tants d'altres ciutadans, sóc extremadament profà en aspectes tècnics, sobretot referits a ampliacions de xarxes telefòniques, però no em resulta gaire convincent que el treball és «d'una considerable complexitat i envergadura».

c) En tot cas, i donant com a bona la seva argumentació —amb totes les reserves—, crec que el senyor delegat ha de convenir que la planificació i realització dels projectes de la CTNE són deficientes i molt poc operatius. Quan demano la instal·lació del telèfon se'm diu que tardarà un any i tres mesos, i quan finalment venç el termini, que d'una manera pacient i resignada he esperat, aleshores resulta que l'obra s'ha retardat un any més. No crec que els terminis que es fixen són molt desproporcionats quant a la realitat? O és que existeixen estranyes motivacions que endarrerixen l'execució del projecte?

d) El senyor delegat esmenta la meua visita a l'Oficina Comercial al Passeig d'Olot i al sots-delegat comercial, com a punts on se'm donà puntual informa-

ció. Però cal matisar que no existí unanimitat de criteris: mentre que al passeig d'Olot diuen que és un problema d'aprovació d'un pressupost, el sots-delegat em remet a qüestions tècniques que, personalment, em revelen ben poc.

e) Crec del tot necessari fer una mínima composició de lloc del carrer Valladolid —el meu domicili—. Està situat en una zona en extensió, que els darrers anys ha experimentat una important concentració de població. Com molt bé reconeix el senyor delegat, existeixen moltes sol·licituds com la meua. Per tant, crec que calia una previsió anticipada per poder atendre tantes demandes.

No destijo continuar amb unes reflexions que esdevindrien interminables, ni encetar una dialèctica epistolar —i encara menys pública— amb el senyor delegat provincial de la CTNE de Girona, però només vull que sàiga que, malgrat haver d'acceptar irremissiblement aquesta situació, no la comprèn. **Lluís Costa i Fernández** (Girona)

«TENKO»

Senyor Director,
Les declaracions de l'Honorable president i la seva senyora al mitjà de comunicació criticant la sèrie televisiva TENKO permeten 3 lectures del nostre tarannà.

1ª PRÀCTIC; d'un soci intel·ligent, sempre se'n treu profit i se'n aprèn.

2ª MODERAT; si hi ha bona relació amb els japonesos, per què introduir-hi elements de discòrdia?

3ª SUMÍS; que no s'enfadin; si no, els de YAMAHA o NATIONAL poden agafar els iens i anar-se'n. Si és necessari caldrà reverència: TENKO!

És la reflexió sobre la 3ª la que motiva aquest escrit, ja que d'una forma subtil s'introdueix un costum en lanostra forma d'ésser, i no crec que calgui.

Per què ens serveix la història? Per ignorar-la o per aprendre? Si s'agafa la postura de criticar-ignorant els fets no ens enriqueim. Segons aquesta norma, critiquem i prohibim que facin pel·lícules sobre la barbàrie nazi, no fos que es molestessin els de BAYER o de WOLKSWAGEN; o quelcom sobre l'extermini dels indis pe part dels nord-americans, igual no ens voldrien a l'OTAN i només faltaria.

Benvolguts senyor JORDI i senyora MARTA: no s'hi amoïnin, amb el que facin a la «TELE». **Arnal**. (la Bisbal).

Tots els carrers de Girona

El carrer de Joaquim Ruyra i Oms 410

El carrer de Joaquim Ruyra queda situat a la part baixa del barri de Montilivi, prop de la plaça dels Països Catalans.

Va des de la caserna de la Guàrdia Civil fins al convent de les Carmelites, i està format per diversos trossos en molt diferent estat d'urbanització i edificació. És travessat en perpendicular pel carrer d'Andreu Tuyet i Santamaria.

La caserna de la Guàrdia Civil va començar a prestar servei com a «casa-cuartel» els anys quaranta, però el projecte prové de l'etapa republicana. Va ser en els anys trenta que es van comprar aquells terrenys a Montilivi per edificar-hi una caserna que substituís la que des de finals del segle passat hi havia a l'abadia desamortitzada de sant Perer de Galligans. La guerra civil va interrompre les obres de construcció del nou edifici, i van ser acabades immediatament després. En ell, hi viuen els guàrdia civils amb les seves famílies, com és costum en el cos. Fa tres anys va haver de ser consolidada en els seus fonaments mitjançant injeccions de formigó, ja que corria el perill d'enderrocar-se.

L'entrada a la caserna és al carrer d'Emili Grahit. Al de Joaquim Ruyra hi dona tot un costat, les finestres del qual ofereixen sempre un sorprenent espectacle de roba estesa, ja que les famílies dels guàrdies civils que hi viuen no tenen altre lloc on posar a assecat la bugada.

TALLERS DE FLEQUER I GARATGE D'AMBULÀNCIES

En el mateix tram de carrer on hi ha aquest lateral de la caserna, és a dir entre Emili Grahit i Tuyet i Santamaria, hi ha dos locals industrials del flequer Bell-solà, que té un dels seus punts de venda a Girona en els baixos de l'edifici número 6 d'aquest carrer. Es tracta d'un edifici de pisos que fa cantonada a Tuyet i Santamaria. A part, d'aquest, els altres únics blocs de pisos que hi ha al carrer són el número cinc, i el número 8. Als baixos d'aquest últim, hi ha la seu de

l'empresa «Ambulàncies Girona», una farmàcia i un celler, que ja es troba situat en l'altre tram de carrer, entre Tuyet i Santamaria i el carrer dels Agullana.

La resta d'edificis del carrer són casetes o xalets de planta baixa situats als números 1-3, 13, 15, 19, 21 i, a l'altre costat de carrer, el número 10. Hi ha també un taller de reparació d'automòbils al número 17, amb l'habitatge dels qui el regenten situat a sobre. Queda un espai per edificar entre l'edifici de pisos que porta el número 5 i una de les naus industrials d'en Bell-solà.

UN TROS DE CARRER AÏLLAT

Les cases s'acaben després del número 21, pel costat imparell, i del número 10, del parell. Allà s'acaba també la urbanització. Però el carrer continua, sen se cases i en forma de camí de carro fins a la tanca del convent de Carmelites. Tocant a aquesta tanca, hi ha l'edifici número 45 del carrer, completament isolat enmig d'hortos i amb una curiositat remarcable: sobre la planta i el pis original, el propietari hi va aixecar un segon pis. Però l'estructura inferior no era prou resistent, i va haver de fer una nova estructura exterior de bigues de ferro per sustentar el segon pis, la qual li dona una curiosa aparença.

Per l'altre extrem, el carrer acaba al d'Emili Grahit. Més enllà, s'obre un espai lliure fins al llit de l'Onyar. Aquest espai lliure ha de ser enjardinat, i formarà part d'un parc que arribarà fins a la plaça dels Països Catalans.

RUYRA ES DEIA RUIRA

El nom fou atorgat a aquest carrer el 4 d'agost de 1950, «en homenatge de gratitud i record al gran literat fill de Girona que cantà en les seves novel·les inmortals l'esperit etern de la ciutat i les virtuts dels seus homes», segons diu, en castellà, l'acord que es va prendre.

Joaquim Ruyra va néixer a Girona el 4 d'agost de 1858, i va

morir a Barcelona el 15 de maig de 1939, tres mesos i mig després que aquella ciutat fos ocupada per l'exèrcit franquista. Això va fer que la seva mort passés completament desapercibuda. La mort del gironí que més va contribuir a enriquir i fixar el català com a llengua literària va estar rodejada d'un silenci total. Cap diari no se'n va fer ressò. Cap esquela, cap necrològica, cap comentari. No eren temps propicis a deixar constància per escrit dels mèrits d'un escriptor català. Fins onze anys després, la ciutat on va néixer no li va dedicar un carrer.

Es conserva encara en peu, però en molt mal estat, a la casa on Joaquim Ruyra va néixer, al número 3 del carrer de Sant Josep. És separada de l'Arxiu Provincial per un estret carreró tancat a l'ús públic.

Era fill d'advocat, i fou inscrit al registre amb el cognom Ruir, amb i llatina. Fou ell qui la va canviar per la y grega i, així, el va usar sempre. Després d'estudiar el batxillerat a Girona, va anar a estudiar dret a Barcelona, però no arribà a llicenciar-se i es retirà després a la seva casa pairal de Blanes. Posseïa propietats extenses, una de les quals, a les Gavarres, va ser arrasada per un incendi molt semblant al que fa tres anys va deixar sense arbres la muntanya dels Àngels. En va deixar constància a la seva obra «Entre flames».

Va guanyar premis als Jocs Florals de Barcelona, i en va ser president. Igualment va guanyar premis en els certàmens de l'Associació Literària de Girona, i va ser president dels Jocs Florals gironins. Fou mestre de l'Institut d'Estudis Catalans i col·laborà en diaris i revistes barcelonines, i en el «Diari de Girona».

Va traduir obres d'autors estrangers, i entre la seva pròpia producció literària destaquen «Pinya de rosa», que inclou «Marines i boscatges» i «Jacobé», l'esmentada «Entre flames», «La parada», «El país del pler», «El malcontent», «Fulles ventisses», «La cobla»; obres de teatre, assaig i articles sobre temes filològics.

J. Fabre

NECROLÒGIQUES

ADELA CASALS I MUSSOL

Va morir ahir a Alp, a l'estat de 74 anys, Adela Casals i Mussol. Havia nascut a Urús, i residia al carrer Ciutadella, 6, d'Alp.

Era vídua d'Esteve Llanaci, i tenia 4 filles, Rosa, Angela, Montserrat, i Mª Dolores.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a 2/4 de 12 del migdia, a l'església d'Alp. Que descansi en pau.

ENRIC JUANOLA I SALIETTI

Va morir ahir a Girona, a l'edat de 77 anys, Enric Juanola i Salietti. Era natural de Girona, i residia al carrer Migdia, 135, de Girona.

Estava casat amb Maria Rebollo i Goula, i tenia una filla, Mª Engràcia.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima tindrà lloc avui, a les 9 del matí, a l'església de Sant Pau de Girona. Que descansi en pau.

✠ **Mossèn Carles Puigbert i Fontfreda, pvre.**

S'ha adormit en la pau de Crist, aquesta matinada, als 66 anys d'edat, després de 25 anys de rector de la parròquia de Nostra Senyora dels Àngels, de Sant Feliu de Guíxols

El Senyor Bisbe i els rectors de les parròquies de Sant Feliu de Guíxols us ho comuniquen perquè l'encomaneu a Déu.

L'enterrament tindrà lloc demà, dilluns, dia 28, a les 5 de la tarda, a l'esmentada parròquia.

Sant Feliu de Guíxols, 27 d'abril de 1986

✠ **PREGUEU DÉU EN CARITAT per l'ànima de**

Enric Juanola i Salietti

que morí cristianament a Girona el dia 26 d'abril de 1986, a l'edat de 77 anys

A. C. S.

La seva esposa, Maria Rebollo i Goula; filla, Maria-Engràcia; fill polític, Joan Pagès; néts, Carles, Anna i Nora; germà, Ferran; germana política; nebots; cosins i família tota, participen a llurs amistats tan sensible pèrduda: La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui diumenge dia 27 a les 9 del matí a l'església parroquial de Sant Pau. Domicili familiar: c/ Migdia, n° 135. 2n. 2na.

Girona, 27 d'abril de 1986